

tu o porušení předpisu, jehož šetření se strana nemůže účinně vzdáti (§ 196, odst. 2, c. ř. s.).

Nejvyšší soud uložil soudu první stolice nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Stěžejní zásady civilního řádu soudního, totiž zásady ústnosti a přímosti, byly vyjádřeny také v ustanoveních o důkazu znaleckém. Zejména z ustanovení § 358 c. ř. s. je nepochybné, že znalec musí býti soudem slyšen a při tom — pokud by se obě strany toho nevzdaly — vzat do přísahy, nebo mu připomenuta znalecká přísaha pro vždy složená. To se musí státi i tenkrát, byl-li jeho posudek podán písemně, ať již před podáním písemného posudku, nebo dodatečně (§§ 357 a další c. ř. s.). Slyšení znalce k cíli znalecké přísahy musí býti provedeno při rohu, k němuž nutno obeslati strany (§§ 288, 289 c. ř. s.). Uvedená ustanovení jsou rázu velícího a jsou závazná pro soud i strany, které se jich nemohou vzdáti ani výslovně, ani mlčky snad tím, že by opominuly vznéstí výtku podle § 196 c. ř. s. Odvolací soud proto pochybil, když nezachoval uvedený postup a nedoplnil řízení slyšením všech znalců lékařů, kteří byli činní při provádění znaleckého důkazu zkouškou krve, a neodstranil při tom pochybnosti o znaleckém nález, totiž popisu ohledaných předmětů (§ 362, odst. 1, c. ř. s.), když žalovaný tuto neúplnost znaleckého posudku v odvolání vytýkal. Bylo proto napadený rozsudek podle § 510 c. ř. s. zrušiti, aniž se bylo třeba zabývatí dalšími vývody dovolání uplatňovanými s hlediska § 503 č. 3 c. ř. s. Poněvadž pak uvedenou vadou trpí též řízení soudu první stolice, byl zrušen i jeho rozsudek.

Čís. 15908.

Rekursní soud není vázán návrhem stran v rekursu. Třebas bylo v rekursu navrženo jen zrušení napadeného usnesení, není závady, aby nebyla podle povahy věci a z důvodů v rekursu uplatněných vyslovena jeho změna.

(Rozh. ze dne 10. března 1937, R II 87/37.)

Srv. rozh. č. 9506 Sb. n. s.

První soud povolil exekuci zabavením a příkázáním k vybrání pohledávky povinného vůči Státnímu pozemkovému úřadu (ministerstvu zemědělství) na vrácení přidělové ceny, nedejde-li k uskutečnění přidělu nemovitostí, a zabavením nároku na vydání nemovitostí těch. Ministerstvo zemědělství jako poddlužník v podání ze dne 12. října 1936, jež označilo jako rozklad eventuálně stížnost, uvedlo, že povolená exekuce jest podle §§ 23 a 36 přidělového zákona nepřipustná, a navrhl, aby usnesení, exekuci tu povolující, bylo zrušeno, eventuálně aby podání to bylo jako stížnost předloženo příslušnému krajskému soudu k rozhodnutí. Rekursní soud odmítl rekurs do usnesení prvního soudu, jímž byla povolena exekuce zabavením a příkázáním k vybrání pohle-

dávky povinného vůči Státnímu pozemkovému úřadu (ministerstvu zemědělství), nedojde-li k uskutečnění přidělení nemovitostí, a zabavením nároku na vydání nemovitostí těch, a to jedině z toho důvodu, že rekurs neobsahuje vůbec žádného rekursního návrhu, a kdyby se i mělo za to, že zrušovací návrh svědčí též rekursnímu soudu, nestačilo by to, ježto se v něm neuvádí, jakým rozhodnutím by mělo být usnesení prvního soudu nahrazeno, a návrh na změnu není v rekursu obsažen.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu věcné vyřízení rekursu.

D ů v o d y:

S názorem rekursního soudu nelze souhlasit. Především nemůže být naprosto žádné pochybnosti o tom, že návrh na zrušení usnesení prvního soudu jest učiněn i pro případ, že podání tomu nebude vyhověno jako rozkladu, který ovšem je nepřipustný, a že bude podání to předloženo jako rekurs rekursnímu soudu. Z vývodů rekursu, uplatňujících nepřipustnost povolené exekuce s poukazem na ustanovení §§ 23 a 36 přídělového zákona, jde jasně najevo, že se stěžovatel domáhá toho, aby bylo usnesení prvního soudu jako nezákonné zrušeno a odstraněno, což se ovšem po formální stránce může státi jen tak, že se usnesení to změní tak, že se návrh vymáhajícího věřitele na povolení exekuce zamítne. To však jest již jen pouhá formulace výroku rekursního soudu. Je proto rekursní návrh dostatečně jasný a určitý. Ostatně, jak bylo již opětovně v rozhodnutích nejvyššího soudu vysloveno, není rekursní soud vázán na návrh stran v rekursu, neboť §§ 514 a násl. c. ř. s. nemají obdobného ustanovení jako §§ 462 a 497 c. ř. s. Třebas bylo tedy v rekursu navrženo zrušení napadeného usnesení, není závady, by nebyla vyslovena jeho změna podle povahy věci a podle důvodů v rekursu uplatněných (srv. rozh. č. 9506 Sb. n. s.).

Čís. 15909.

Předpis druhé věty § 1116 a) obč. zák. se týká jen nájmu bytů v užším slova smyslu, nikoli nájmu jiných místností (obchodních, živnostenských) nebo pachtu.

(Rozh. ze dne 10. března 1937, Rv II 15/37.)

Žalobce pronajal (dal do podnájmu) roku 1928 Dr. M. V-ovi, zubnímu lékaři v B., ze svých místností, které sám měl najaty, část těchto místností, a to 2 pokoje, kuchyni a koupelnu. Nájem byl sjednán na tři léta od 1. prosince 1928, po uplynutí tří let se měl nájemní poměr prodlužovati o další rok, nebude-li dána některým ze smluvců předem tříměsíční výpověď před uplynutím nájemní doby. Dr. M. V. najal si řečené místnosti, aby v nich mohl provozovati svou zubní lékařskou praxi, a za tím účelem místnosti ty adaptoval a v nich pak tuto praxi